

De mortem (VIII)

Aieva văd copacii ce-și pun o haină nouă
De frunze tremurânde în vântul cel ușor,
Și iarba îmbăiată în pulberea de rouă,
Și păsările bete de-nvârtejitul zbor,

Și stelele ce-n ceruri clipesc prea înțelept,
Și norii ce dansează-ntr-un amplu carnaval,
Și-ndrăgostiții care se strâng cu dor la piept,
Și marea regăsită în fiecare val,

Și munții-n rugăciune spre zările celeste,
Și râurile-n albi, spre mare alergând,
Ascult, ca și-altădată, a lumii-ntregi poveste,
Cascadele perdele de apă răsfirând,

Și greierii în noaptea înaltă greierind,
Și lupii-n haită, lunii urlându-i ancestral,
Vijelioasa ploaie-n olane șiroind,
Misterioase muzici din negrul hău astral.

Și lumea e aceeași, și-și cată mersul ei,
Și nici o tulburare în fire nu răsare,
Iar vieții nu-i lipsește nimic din ce-i temei
De-a crește-n veșnicie, sub stele și sub soare.

Dar numai eu, de toate de care pot da seamă,
Și chiar de mine însumi, nu pot să mai vorbesc,
Și-această ne-vorbire nu crește dintr-o teamă,
Ci e o neputință pe care o primesc,

Când ghemul meu cu totul l-am deșirat, în drum,
Uitând, în semeția-mi, că-odată va sfârși,
Iar firul său la capăt mi s-a oprit acum,
Și înțeleg, deodată, ce-nseamnă a muri.

Înseamnă, despre toate ce vezi și ce auzi,
Ce înțelegi, ce-ngădui, ce știi sau ce iubești,
Ce sperii, ce crezi, ce afli, ce uiți sau ce refuzi,
De toate-acestea-nseamnă să nu poți să vorbești.